

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Πλούτος» από τη φτωχολογιά

Κι εκεί που πάλι άρχισα να γυρίζω στο μυαλό μου το ουτοπικό νομοσχέδιο (προς ποιον αρμόδιο θεσμό άραγε;) να απαγορευτούν για ένα χρονικό διάστημα οι παραγωγές αριστοφανικών κωμωδιών ένεκα κορεσμού που χαρακτηρίζει τους δημιουργούς και τους θεατές, ήρθε η Φτωχολογιά και απέδειξε ότι ο κορεσμός ημών των θεατών αφορά μόνο τις παραστάσεις εκείνες όπου οι συντελεστές τους δεν διαθέτουν την ικανότητα να δουν τον Αριστοφάνη ως κείμενο α) πολύ αστείο, β) γόνιμο για ποικίλα σκηνικά ευρήματα, γ) γεμάτο ερωτήματα που απαιτούν ιδεολογική τοποθέτηση στην προσπάθεια να απαντηθούν. Ο Κώστας Σιλβέστρος, σκηνοθέτης του «Πλούτου», και η ομάδα του, που ad hoc ονομάστηκε Φτωχολογιά, γέμισαν την παράσταση ενέργεια, η οποία αποδείχτηκε σωτήρια ακόμα και για το φετινό Φεστιβάλ Αρχαίου Δράματος.

Η εμφάνιση της πρώτης τριάδας έδειχνε πετυχημένη ακόμα και οπτικά: Ο Γιώργος Κυριάκου (Χρεμύλος), ο Γιάννης Μίνως (Καρίων), ο Βαλεντίνος Κόκκινος (Πλούτος). Διατηρώντας τη δική του πλαστική, τον δικό του τρόπο απελευθέρωσης της κωμικότητας του κειμένου, ο καθένας τους συνέβαλε στη νίκη της αρχής, τόσο σημαντική για τη συγκεκριμένη κωμωδία, πριν να αρχίσουν τα πανηγύρια του έργου. Και η σκηνοθετική προσέγγιση από τον Κώστα Σιλβέστρο άρχισε από νωρίς να κερδίζει το κοινό, και με το μέτρο στα επίκαιρα αστεία, και με το εύρημα στη λύση του χορού. Στη θέση της τεχνητά χαρούμενης χορευτικής ομάδας είδαμε τη Τζωρτζίνα Τάτση, που κρατούσε σαρκαστική απόσταση από τα δρώμενα και εξέφραζε τη σκηνοθετική αμφιβολία για τα ιδεώδη του Χρεμύλου. Όλο και πιο μαζί με τους δημιουργούς, όλο και πιο μέσα στη ροή της παράστασης, δεχτήκαμε την Πενία της Μαρίνας Βρόντη σαν μια πρωτότυπη πρόταση. Μια σύγχρονη, κουρασμένη από τον εαυτό της φτώχη, στη θέση της καθιερωμένης σε πολλούς «Πλούτους» Πανούκλας με «γενικά» κουρέλια. Εδώ πρέπει να αναφερθεί και το ενδυματολογικό χιούμορ της Μαρίνας Χατζηλουκά. Η Πενία της Βρόντη ήταν ενδιαφέρουσα όχι μόνο στον αγώνα με τον Χρεμύλο, αλλά και στο ντουέτο με τον Πλούτο, όπου ο σκηνοθέτης και οι ηθοποιοί δεν έβγαζαν νικητή, αλλά μοίραζαν μεταξύ τους τη θλίψη και την απορία για τη συνταγή της ευτυχίας που όλο και δεν βρίσκεται. Το πανηγύρι που έστησαν ο Βασίλης Χαραλάμπους (Βλεψίδημος, Συκοφάντης, Γριά, Ερμής) και ο Ηρόδοτος Μιλτιάδους (Γυναίκα, Δίκαιος, Νέος, Ιερέας) ανέβαζε τα κωμικά γράδα σταδιακά, μαζί με τη διάθεση του κοινού. Κάτι είχε αυτή η παράσταση, κάτι φοιτητικό, κάτι παρεϊστικό, ορεξάτο και μεταδοτικό. Οι πραγματικά ωραίοι μουσικοί επί σκηνής Gav The Band σχολίαζαν με τις επιλογές τους την αποτελμάτωση των οραμάτων του Χρεμύλου και της φτωχολογιάς, εξ αιτίας της οποίας ο Πλούτος σκεπάζει ξανά, απελπισμένος, τα μάτια του.